

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, secțiuni-unite : Nicolae Z. Marinescu cu Ministerul public ;

Idem, s. II : Meyer Goldstein cu Feiga Pasmantirer și alții cu o observație de Cesar. ;

Curtea de apel din București, s. II : Ion Oprea cu Elena Oprea ;

Curtea de apel din Iași, s. II : Alexandru Negrescu, membru la trib. Dorohoi în calitate de sindic al falimentului Societății moarei de vapori cu Iancu Dimitriu procurator general al lui Marcu Fischer, cu o adnotațiune de d. Gr. Maniu ;

Tribunalul jud. Tecuci : Frații Anastasiu cu Academia română pentru revendicarea averei def. Tache Anastasiu. Cronică Legislativă.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secțiuni-unite

7 Decembre 1900

Președenția D-lui Schina, Prim-Președ.

Nicolae Z. Marinescu cu Ministerul Public

Sperjur.—Proba testimonială cerută de inculpat—Respingere nemotivată.—Exces de putere.—Violarea dreptului de apărare.—Art. 293 Cod penal.—Casare.

1) Instanța de fond care refuză inculpatului proba cu martori ce acesta cere pentru a-și dovedi nevinovăția, fără ca această instanță să arate motivele refuzului său, violează dreptul de apărare și hotărîrea sa este casabilă.

Când instanța de fond declară că alegațiunea inculpatului nu este verosimilă și că depozitiile martorilor pe cari acesta îi cere, nu-î poate schimba convingerea ce și-a format-o din actele aflate

Cour de cassation, chambres réunies

7 Décembre 1900

Présidence de M. Schina, Premier-Présid.

Nicolas Z. Marinescu contre le Ministère Public

Faux témoignage.—Preuve par témoins demandée par l'inculpé.—Rejet non motivé de la demande.—Excès de pouvoir.—Violation du droit de défense.—Art. 293 Code pénal (366 français).—Cassation.

Rejeter la preuve par témoins, demandée par un inculpé à l'effet d'établir son innocence, sans motiver ce rejet, c'est violer le droit de défense et rendre un jugement susceptible d'être cassé.

Ce n'est pas motiver, suffisamment, le rejet d'un moyen légal de défense et c'est, par suite, commettre un excès de pouvoir, que de déclarer invraisemblable la version de l'inculpé et inutile,

la dosar—fără să fi ascultat pe acești martori — nu motivează de ajuns respingerea unui mijloc legal de apărare și comite ast-fel un exces de putere.

l'audition des témoins proposés par la défense, en ce que leurs dépositions ne peuvent changer la conviction que l'on s'est faite à la lecture des actes du dossier.

Decisiunea 12/900. — Casată, în urma recursului făcut de Nicolae Z. Marinescu, decisiunea Curței de apel din Craiova, secția II cu No. 523 din 1900, dat în judecată pentru sperjur.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier G. Liciu ;

Pe d-nii avocați Tache Ionescu și P. Borș în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d. procuror St. Stătescu în concluziuni ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 293 Codul penal. Violarea dreptului de apărare și exces de putere.

«In fapt : Curtea de apel taxează jurământul prestat de mine la judele ocolului Vela deferit mie de Tandafirescu Firu Fiscu ca un sperjur represibil de precitatul articol.

«Proba care servește de bază decisiunii condamnatoare este procesul verbal din 17 Ianuarie 1897 al primarului comunei Vela, în care este consemnată declarațiunea mea, că am primit o sumă superioară celei ce declarasem prin jurământ la judele de ocol.

«In drept : stingerea unei obligațiuni prin plata mai mare de 150 lei noi (55 lei vechi 58 p.) când creditorul neagă plata, se află în privința probațiunii supusă regulilor civile (art. 1191 și 1197 Codul civil), cari își întind imperiul lor asupra procedurii criminale, și cum trebuiesc a fi observate de judecătorii în penal. Ast-fel fiind, numai un act scris emanat de la mine, cum ar fi o chitanță, poate constitui dovada de stingerea obligațiunii. Declarațiunea mea din procesul verbal sus enunțat nu constituiește de cât numai un început de probă scrisă, care putea deveni o dovadă legală de stingerea obligațiunii, când acțiunea publică ar fi completată cu proba testimonială.

«Concluziune. — Când dar Curtea de apel, în baza unei asemenea dovediri, trage din acest început de probă scrisă, concluziunea ca dovedită stingerea obli-

gațiunei de 230 lei a adversarului meu, și când taxează ca sperjur cele declarate de mine sub jurământ la judele de ocol, evident că violează art. 293 Codul penal și comite un exces de putere.

«Tot odată ea îmi violează dreptul de apărare și comite de asemenea un exces de putere, când mă privează de legitimul drept al probei testimoniale în fața începutului de probă scrisă, probă cerută de mine și ilegal neincuviințată».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă ca Nae Z. Marinescu a fost condamnat la trei luni de zile închisoare corecțională și 30 lei amendă în folosul fiscului, pentru faptul că a sèvresit jurământ mincinos într'un proces civil ce avea cu Ion Trandafir Firu Fiscu, jurământ ce i se deferise de adversarul său, și prin care jurământ Nae Z. Marinescu a afirmat că dintr'un înscris prin care Fiscu se dă lui dator cu suma de 230 lei, nu a primit de cât suma de 28 lei, pe când înaintea primarului comunei, recurentul declarase că a primit 70 de lei, declarațiune trecută de primar într'un proces verbal și semnată de recurent;

Că, înaintea Curței de apel, recurentul a ceruit să i se admită proba testimonială, prin care să dovedească că dacă prin jurământ a declarat că a primit din suma de 230 lei din înscris numai 28 lei, iar înaintea primarului a declarat că a primit 70 de lei, diferența provine de acolo că, de și în realitate a primit 70 de lei de la Firu Fiscu, însă din această sumă și-a ținut în seamă numai 28 lei pentru datoria din înscris, iar restul de 42 lei pentru datorii din alte daraveri ce au existat între ei;

Că Curtea a respins proba testimonială, pe motiv că este inutilă, fiind-că și-a format pe deplin convingerea despre culpabilitatea inculpatului din actele existente, și că alegațiunea pe care voește a o proba nu este verosimilă;

Considerând că, de și instanțele de fond sunt suverane în aprecierea probelor și deci ele pot respinge proba testimonială propusă, însă în acest cas ele trebuie să motiveze pentru ce resping o asemenea probă cerută de părți, căci respingând proba testimonială, fără a motiva în de ajuns respingerea, violează dreptul de apărare, și, în asemenea cas, hotărârile lor sunt casabile;

Considerând că, în speță, recurentul Nae Z. Marinescu a cerut să i se admită proba testimonială spre a stabili fapte cari dacă s'ar fi dovedit exacte erau de natură a-l scoate de sub inculpațiunea de sperjur ce i se aducea;

Considerând că Curtea de apel nu afirmă că faptele susținute de inculpat, chiar dovedite de ar fi, nu erau de natură a stabili că densusul nu era culpabil, ci respinge ascultarea martorilor, pe motiv că faptul pe care voia a-l proba nu era verosimil, și că Curtea și-a format pe deplin convingerea din actele din dosar;

Considerând că Curtea, declarând că alegațiunea nu este verosimilă înainte de a asculta martorii, și declarând că arătările acelor martori, pe cari nu și-a ascultat, nu pot schimba convingețiunea ce rezultă pentru densus din actele cauzei, comite un exces de putere respingând a primi un mod de probațiune admis de lege;

Că așa fiind, motivul, în partea lui finală, este întemeiat;

Pentru aceste, motive, Curtea, casează, etc.

Curtea de casație, secția II

9 Octombrie 1900

Președenția D-lui N. Mandrea, Președinte
Meyer Goldstein cu Feiga Pasmantirer și alții

Hotărâri preparatorii.— Inadmisibilitatea apelului contra lor separat de fond.— Hotărârile asupra prescripției și lucrului judecat sunt preparatorii.— Casare fără trimitere.— Art. 159, 160, 316, 323 și 325 Pr. civ.).

1) Numai sentințele prin care tribunalul încetează de a mai cerceta cauza sunt supuse apelului; toate cele-alte sentințe cari pregătesc judecarea fondului, (preparatorii) nu sunt susceptibile de apel de cât o dată cu fondul.

2) De altă parte sentințele cari au de scop a admite o procedură preparatorie, sau un mijloc de probă, ori a se pronunța asupra unor mijloace de apărare precum e lucrul judecat și prescripția sunt hotărâri preparatorii.

3) Curtea de apel judecând un apel neadmisibil, recursul în contra decisiunei Curței este și el inadmisibil și în consecință nu e loc la cercetarea motivelor de casare, ci declarându-se recursul inadmisibil se casează decisiua Curței fără trimitere.

Cour de cassation, 2e chambre

9 Octobre 1900

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Meyer Goldstein contre Feiga Pasmantirer et autres

Jugements préparatoires.— Ils ne sont susceptibles d'appel qu'après le jugement définitif.— Les jugements, statuant sur l'exception de prescription ou de chose jugée, sont préparatoires.— Cassation sans renvoi. (Art. 159, 160, 316, 323 et 325 du Code de proc. civ.— 150, 151, 303 genevois; 451, 454 français).

1) Ne sont sujets à appel que les jugements rendus sur le fond de la cause; tous autres jugements, qui préparent la solution du proces (jugements préparatoires), ne sont susceptibles d'appel qu'après le jugement définitif statuant sur le fond.

2) Sont préparatoires, tous jugements qui ordonnent une procédure de nature à faciliter la solution de la cause, qui admettent une enquête, ou qui statuent sur un moyen de défense, p. ex. sur l'exception de prescription ou de chose jugée.

3) De ce que l'appel formé dans ces conditions est inadmissible, il en résulte que le pourvoi contre la décision de la Cour est aussi inadmissible; en conséquence, il n'y a pas lieu de rechercher le bien fondé des motifs du pourvoi; le recours étant inadmissible, le décision de la Cour sera cassée sans renvoi.

Decisiunea 216/900.— Casată, fără trimitere, în urma recursului făcut de Meyer Goldstein, decisiunea Curței de apel din Iași, s. I cu No. 21/99, data în procesul cu Feiga Pasmantirer, Debora Klaisfeld, Cecilia Goldstein și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier D. Cuculi;

Pe d-l avocat B. M. Missir din partea intimaților, care desvoltă incidentul că decisiunea Curții nu este susceptibilă de recurs și nu era susceptibilă nici de apel;

Pe d-l avocat T. Stelian din partea recurentului în combaterea incidentului;

Deliberând,

Unește incidentul cu fondul; după care s'a ascultat

d-niș Eug. Stătescu și Th. Stelian, avocații recurentului în desvoltarea motivelor de casare; D. B. M. Missir, avocatul intimatului susținând că Curtea de apel a admis apelul în contra unei hotăriri preparatorii, deci cere casarea fără a mai intra în fond.

Deliberând,

Având în vedere că se constată că erezii Pasmantirer au intentat acțiune contra lui Meyer Goldstein pentru desfacerea asociațiunii ce a existat între Iacob Pasmantirer, defunct, și pârătul; că la tribunal pârătul a propus lucrul judecat și prescripțiunea, pe care mijloace tribunalul din Iași, prin încheerea cu No. 6392 din 18 Decembrie 1898, le-a respins; și asupra cererii de prezentare de registre, admite comunicare de registre, iar procesul se amână pentru altă dată și prin jurnalul No. 788 din 9 Februarie 1899, tribunalul ordonă suspendarea cercetării mai departe a procesului până după terminarea în instanță de apel a excepțiilor de mai sus;

Având în vedere că Meyer Goldstein, făcând apel în contra întâiului jurnal, iar erezii Pasmantirer contra celui-l'alt jurnal, Curtea de apel admite apelul lui Meyer Goldstein contra jurnalului tribunalului comercial din 18 Decembrie 1898 și respinge apelurile făcute contra jurnalului de suspendare;

Că, spre a ajunge la asemenea soluție, Curtea de apel din Iași susține că conform art. 316, 323, 159 și 160 Pr. civ. hotăririle zise preparatorii și interlocutorii n'ar putea fi susceptibile de apel de cât odată cu sentința asupra fondului; Că atunci însă când prima instanță, fără a judeca întregul proces, dă o declarațiune asupra unui drept constat precum este a fi excepția lucrului judecat sau a prescripției, o asemenea hotărire desvestește pe primii judecători în cât privește cercetarea acelor mijloace, și o asemenea hotărire nefiind preparatorie în sensul art. 159, 160 și 323 Pr. civ. ea e supusă apelului, iar în cât privește jurnalul pentru suspendare n'ar fi o hotărire proprie zisă ca să poată fi supusă apelului, fiind că tribunalul s'ar fi mărginit a amâna judecarea mai departe a cauzei până după judecarea unui apel introdus și care putea să zădărnicească judecarea fondului;

Având în vedere art. 159, 160, 316, 323 și 325 Proc. civilă;

Considerând că în spiritul procedurii civile în genere numai sentințele tribunalului sunt supuse apelului care se pronunță asupra fondului cauzei; Că asemenea au a fi considerate ca supuse apelului sentințele prin care tribunalul și a declinat competența sa a suspendat judecarea, pentru că într'adevăr tribunalul încetează de a mai avea a cerceta cauza;

Că de altminterlea, toate sentințele, toate încheerile cari au de scop sau a admite o procedură preparatorie, sau a admite un mijloc de probă, sau a se pronunță asupra unor mijloace de apărare, precum e în privința lucrului judecat sau în privința prescripției, nu sunt în sensul procedurii civile de cât tot sentințe preparatorii nesuscetibile de apel de cât odată cu fondul;

Că a susține alt-fel, precum susține Curtea de apel, că asupra orî-cărui mijloc de apărare sentința ce ar pronunță tribunalul ar trebui să fie supusă apelului atunci,

și fiind-că încheerea asupra orî-cărui mijloc de apărare e nesuscetibilă de apel și tribunalul trebuie să suspende a mai cerceta cauza până când Curtea de apel nu se va pronunța, se întârzie și se prelungeste judecarea cauzei în fond într'un mod excesiv și arbitrar, cu totul în contra spiritului Procedurii civile, căci Procedura civilă nu înțelege și nu vrea în locul unui proces a admite varii și pe atâtea pe câte mijloace de apărare sunt;

Considerând că, în speță, Curtea de apel nu trebuia să admită apelul contra încheerii tribunalului, asupra mijloacelor de apărare, consistând în lucrul judecat și în prescripție, când pentru judecarea în fond mai erau alte mijloace de apărare, precum cererea pentru admiterea de registre și când judecarea fondului în orî-care cas era amânată;

Că dacă apelul în speță nu trebuie să fie admis, apoi și recursul făcut este inoportun și prematur, că de aceea, precum apelul era inadmisibil și recursul este asemenea inadmisibil, și întru cât este așa, nici nu e rațiune a mai cerceta dacă modul cum Curtea de apel a judecat chestiunea, dacă e lucru judecat și care prescripție ar avea a se aplica după Codul de comerț, fiind-că, când se va pronunța Curtea de apel și în fond asupra cauzei cu ocazia facerii recursului contra decisiunii definitive, se va putea cerceta dacă prin decizia Curței în cât privește chestiunile: lucrul judecat și prescripția, sunt bine judecate;

Că, așa fiind, recursul se declară inadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, fără trimitere.

Observațiune.—Iată o decisiune a Curței de casație, foarte curioasă și unică în felul ei din două puncte de vedere. *Primo*: Se declară recursul inadmisibil și cu toate acestea se casează decizia Curței de apel fără trimitere. *Al doilea*: Se casează decizia Curței de apel după cererea, nu a recurenților, ci a intimatului în recurs.

Curios. Se pronunță o hotărire de către Curtea de Iași, secția I. Una din părți nemulțumită pe decisiunea Curței face recurs și înaintea Inaltei Curți, înainte de a se procede la desvoltarea motivelor de casare, intimatul ridică incidentul de neadmisibilitate a recursului pe motiv că nici apelul nu era admisibil, fiind vorba de niște hotăriri preparatorii și conchide la casare fără trimitere.

La acest incident, de și se tindea la casare, recurentul se opune.

Inalta Curte, unește incidentul cu fondul, adică se intră în desvoltarea motivelor de casare și la urmă casează decisiunea Curței tot pe motivul invocat de intimat.

Iată acum speța: Se cere dizolvarea unei so-

cietății și în consecință prezentarea registrelor și dare de socoteli. Se invoacă ca mijloc de apărare lucru judecat și prescripția. Tribunalul respinge ambele mijloace de apărare și obligă la dare de socoteli și prezentare de registre. Înainte însă de a se prezenta socotelile, partea căzută face apel contra jurnalului de respingerea celor două motive de apărare. Curtea, de și i s'a atras atențiunea că este vorba de o hotărîre preparatorie care nu se poate apela de cât odată cu apelul asupra fondului, totuși admite apelul, dar respinge ca neîntemeiate motivele de apel și confirmă hotărîrea tribunalului.

Se face recurs în casație. Înaintea Curței de casație, intimatul în recurs care câștigase la tribunal și la Curte, avea un singur interes: să se respingă și recursul.

Se temea însă de un lucru, ca Curtea să nu admită recursul și să caseze pe motivele invocate de recurent, căci într'un asemenea cas s'ar fi văzut judecat numai în drept fără să se fi judecat în fapt și avea mare interes să se judece în fapt. Pe de altă parte, nu-i convenea să lase nici o hotărîre a Curței de apel dată asupra unui jurnal preparatoriu. Cu alte cuvinte era de comun acord cu recurentul asupra casării, însă nu-i convenea motivele recurenților și atunci într'un mod foarte inteligent ridică excepția de inadmisibilitate a apelului și prin consecință a recursului, cerînd în același timp și casarea deciziei apelate fără trimitere. Așa se justifică o deciziune a Inaltei Curți care la prima vedere pare pe atât de curioasă pe cât e de unică în felul ei.

Gosar.

Curtea de apel din București
Secția a II-a

7 Decembrie 1900

Președinția D-lui I. Cerchez, Președinte
Ion Oprea cu Elena Oprea

Urmărire de venituri imobiliare. — Validare. — Termenul de apel. — (Art. 402 Pr. civ. textul vechiu).

In materie de urmăriri de venituri imobiliare ca și în materie de poprire fiind vorba de execuție silită, termenul de apel

Cour d'appel de Bucarest
2-e chambre

7 Décembre 1900

Présidence de M. J. Cerkez, Président
Jean Oprea contre Hélène Oprea

Saisie des revenus immobiliers. — Jugement de validité. — Délais d'appel. — (Art. 402 du Code de proc. civ. — 409 génois).

La matière de la saisie des revenus immobiliers étant, tout comme la matière des saisies-arret, régie par les règles de l'exécution forcée, il en résulte

și după procedura civilă vechiul text, ca și după Pr. civ. noul text, este de o lună de la pronunțare conform art. 402 Pr. civ. iar nu de două luni de la comunicare conform regulilor ordinare.

que le délai pour interjeter appel est, aussi bien d'après l'ancien que d'après le nouveau texte de l'art. 402 du Code de procédure civile, d'un mois à dater du jour du jugement, et non pas de deux mois à dater du jour de la signification du jugement, conformément au droit commun.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Ion Oprea în contra sentinței trib. Ilfov, secția de notariat cu No. 119/99;

Avînd în vedere, că sentința apelată este relativă la validarea urmării veniturilor unui imobil făcută de soția sa Elena I. Oprea pentru plata pensiunii alimentare;

Avînd în vedere, că din principiul de drept ne contestat că creditorul urmăritor are drept gaj pentru îndestularea sa toată averea debitorului, că decii și cererile de poprire, sunt acte de executare, cari trebuiesc judecate după procedura excepțională prevăzută de lege pentru executările silită, procedură după care termenul de apel în materie de poprire este de o lună de la data pronunțării, conform art. 402 din vechia procedură civilă, sub imperiul căreia s'a efectuat poprirea în cestiune, ca și pentru apelurile contra contestațiunilor sau opozițiunilor asupra executării silită;

Avînd în vedere, că procedura excepțională pentru termenul de apel prevăzut prin art. 401 Pr. civ., trebuie să se aplice și în materia urmării și poprirei, fie a obiectelor mobile, fie a veniturilor averii imobiliară a debitorului, pentru că această materie conținînd o adevărată execuțiune a hotărîrilor definitive ce trebuie să se facă cu celeritate, e regulamentată de legiuitor la titlu «Despre execuțiunea silită» și care între alte dispozițiuni generale conține și pe aceea a apelurilor prevăzute prin sus zisul articol;

Considerînd că chiar art. 462 Pr. civ., care se află pus în secțiunea IV, despre urmărirea obiectelor mobile, etc., dispune că se va urma și în materie de poprire conform art. 399 și urm. din Pr. civilă;

Că, în speță, apelul interjectat de Ion Oprea fiind făcut în ziua de 22 Iunie 1899, pe când sentința apelată s'a pronunțat la 5 Mai 1899, decii peste termenul prevăzut de art. 402 Pr. civ., de o lună de la pronunțare ca atare urmează a fi respins ca tardiv.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.
(ss) Alex. Dobriceanu, M. Iulian, M. Paleologu, Ath. Athanasovici.

Opiniune

Sub-semnatul pe motiv că sub legiuirea veche sub care s'a făcut poprirea, nu se prevedea vre-o derogare la termenul obicinuit de apel, și pentru-că în aceeași legiuire se zice că ori-ce contestațiunii ridicate fie de debitor fie de cel de al treilea interesat, se judecă după regulele ordinare.

Sunt de părere a se constata că apelul este făcut în termen.

(s) I. Cerkez

Curtea de apel din Iași

Secția II-a

29 Noembrie 1900

Președinția O-lui I. I. Vrânceanu, Președ.

Alexandru Negrescu, membru trib. Dorohoi în calitate de sindic al falimentului Societății mării de vapori cu Iancu Dimitriu procurator general al lui Marcu Fischer

Concordat. — Garantul unui concordat poate cere pe cale principală reducerea cotei reținute de sindic din activul unui faliment. — (Art. 969 C. comercial).

Concordat. — Reducerea cotei de percepere. — Hotărîre executorie fără drept de apel. — Art. 944 Cod. comercial.

1) Terțul garant al unui concordat, poate cere tribunalului sesizat cu procedura falimentului, ca pe cale principală să reducă suma reținută de sindic pe inventar, drept cotă de percepere convenită Statului din activul constat de densusul.

2) Această hotărîre de reducere fiind dată și dînsa tot în materie falimentară, e executorie fără a fi supusă apelului conform art. 944 Codul comercial.

Deciziunea comercială No. 22

S'au ascultat d. avocat D. Grigorovici, din partea Statului în dezvoltarea motivelor de apel și d. avocat G. Irimescu din partea d-lui Marcu Fischer în combateri;

Curtea deliberând,

Avînd în vedere incidentul propus de avocatul Gh. Irimescu din partea apelantului Marcu Fischer, de a se respinge ca neadmisibil, atît apelul acestuia cît și apelul făcut de Al. Negrescu, sindical falimentului Societății Mării de vapori din Dorohoi, în contra sentinței comerciale, pronunțată de acel tribunal la 17 August 1900 sub No. 56, asupra cererii făcute de Marcu Fischer, acceptantul falimentului Societății Mării de vapori din Dorohoi, pentru reducerea cotei convenită Statului, și prin care sentință tribunalul hotărîște, ca să se plătească Statului suma de lei 12165, bani 66, cota de 3% convenită de la averea falimentului, care avere este în sumă de lei 405521 bani 90;

Avînd în vedere concludsiunile apelantului Fischer

Cour d'appel de Jassy

2-e chambre

29 Novembre 1900

Présidence de M. J. J. Vrânceanu, Président

Alexandre Negrescu, juge syndic de la faillite de la Société des moulins à vapeur de Dorohoi contre Jean Dimitriu, fondé de pouvoir de Marco Fischer.

Concordat. — Le garant d'un concordat peut, par demande principale, provoquer la réduction de la quote retenue par le juge syndic sur l'actif de la faillite. — Art. 969 du Code de commerce.

Concordat. — Réduction de la quote due au fisc. — Jugement exécutoire sans appel. — Art. 944 du Code de commerce.

1) Le tiers qui s'est constitué garant de l'exécution des obligations prises par un failli lors de son concordat, peut, par demande principale adressée au tribunal saisi de la procédure de la faillite, provoquer la réduction de la somme, représentant les droits dus à l'Etat, retenue par le juge syndic sur l'actif constaté par inventaire comme appartenant à la masse de la faillite.

2) Le jugement, rendu sur cette demande en réduction, ayant trait à la faillite, est exécutoire et en dernier ressort.

acelea ale d-lui judecător sindic și ale avocatului Statului;

Considerând, că după art. 944 C. com., toate sentințele date de tribunal în materie de faliment sunt executorii și ele nu sunt supuse apelului de cît în ca-surile prevăzute de lege;

Că în specie, de oare-ce tribunalul Dorohoiu prin sentința apelată nu dispune alt-ceva, de cît regulează la ce sumă urmează să se plătească cota convenită Statului conf. art. 969 C. com., și de oare-ce legea nu prevede, că în asemenea caz părțile au dreptul de apel, urmează că sentința tribunalului arătată mai sus sub No. 56, trebuie a se considera ca executorie, supusă numai recursului la Inalta Curte de casație, deci apelurile făcute în contra ei urmează a se respinge ca neadmisibile.

Pentru aceste motive, în numele legii, decide: respinge ca neadmisibile ambele apeluri.

(ss) I I. Vrânceanu, E. Donici, Al. Gh. Hinna, V. Pre-torian, Al. Alessiu,

grefer (s) V. Gh. Vrabie

Adnotațiune. — Sub legiuirea anterioară, administrațiunea falimentelor era încredințată unui sindic, numit de tribunal în mod provisoriu, și în urmă definitiv confirmat de masa creditorilor.

După vechiul art. 735 Codul comercial, tribunalul era în drept a determina suma retribuțiunii datorită acestui sindic, pentru munca și serviciile sale, retribuțiune pe care tribunalul o fixa în mod suveran, fără drept de opozițiune sau de apel din partea nimănui.

Această latitudine de apreciere, tribunalele nu o mai au astăzi, când sindicii au devenit magistrați numiți prin decret regal, făcînd parte din corpul judecătoresc și retribuit cu o leafă fixă (art. 726—728, 969 C. actual).

Printre atribuțiunile pe cari actualmente le au judecătorii-sindici, ei sunt îndatorați a face inventarul averii falitului, în condițiunile și cu garanțiile prevăzute de art. 750 și 751 C. com. actual.

După art. 969, pentru acoperirea retribuțiunii lor, a secretarilor-arhivari și a cheltuelilor de cancelarie, Statul *percepe* o cotă de 3 la sută din activul brut constat de sindic, și această cotitate de *percepere*, păstrînd caracterul ei de *venit* al Ministerului Justiției, să fixeze anual în ce privește cotitatea de percepere, prin însăși legea *budgetară*.

Un regulament special determină apoi, modul cum se efectuează perceperea de către sindic, a sus zisei *contribuțiuni* (art. 970 și 738 C. com.).

Conform acestui regulament, sindical care are deplina administrațiune a falimentului, *fixează îndată ce s'a terminat* facerea inventarului, cota de percepere, calculînd în modul cel mai simplu și elementar acest 3 la sută, din activul *brut*

constatat de densus (art. 22 și 24 din reg. de serv. și comptab. a sindicilor).

Inventarul încheiat și făcut în dublu exemplar, constituie o lucrare definitivă din care un exemplar se depune la grefa tribunalului, unde rămâne în păstrare, iar altul se alătură pe lângă dosarul sindicatului, spre a servi la celelalte operațiuni de lichidare sau remitere.

Spre deosebire de ștutul cheltuelilor de justiție și administrațiune (art. 734, 735, 819, 820, 860 C. com.; art. 23 reg. cit. și art. 94 legea comptab. generale a statului), cota de percepere rămâne definitivă după efectuarea sus ziselor lucrări, și nu mai este supusă la nici o altă legiuită formalitate de desevêșire. Numai o eroare materială de calcul ar putea justifica o rectificare, în ce privește însă aprecierea valorilor activului, nici o cale de preschimbare nu este prevăzută de legiuitor, căci această apreciere intră fără îndoială, în atributul suveran de administrator și lichidator al judecătorului sindic, în afară de conțențios.

Orî de câte orî falimentul se termină prin urmare cu încheierea unui concordat, falitul este obligat să depună pe lângă celelalte cheltueli privilegiate, și cota care se varsă imediat tesaurului public. De asemenea dacă falimentul se termină prin lichidare, suma fixată drept cotă am arătat cum, se varsă erăș imediat tesaurului public, din primele încasări consemnate la casa de depunerî, cu formele anume prescrise în acest scop (art. 25 reg. cit.).

Eată însă un terțiu care crezându-se mai îndreptățit și de cât falitul, și de cât creditorii săi, să adresează tribunalului și cere reducerea cotei fixată de sindic, contestând ast-fel lucrarea de apreciere a acestuia.

Este o asemenea acțiune în vre-o legătură cu însăș procedura falimentară sau este ea, din contră, o acțiune direct și personal îndreptată chiar în potriua sindicului și administrațiunei sale (comp. art. 815 C. com., art. 305 urm. la Pr. civ.)?

Nu e mai puțin adevêrat că tribunalul ast-fel sesisat, să declară în drept a judeca această acțiune, iar în fapt, reduce după cererea aceluî terțiu și pe cale de apreciere, cota de percepere fixată pe inventar.

În contra acestei sentințe se face apel de ambele părți în cauză, și la Curte, avocatul terțiu-lui ridică incidentul de inadmisibilitate atât al propriului său apel, cât și al apelului făcut de d-l sindic.

Curtea din Iași admite incidentul, și respinge ca atare ambele apeluri, pe motiv :

a) că după art. 944 din actualul Cod comercial, sentințele date în materie de faliment sunt executorii, fără a fi supuse apelului;

b) că în speță tribunalul face aplicarea art. 969 C. com., când *regulează* cota ce este a se plăti de către falit, că deci despre materie falimentară este vorba;

c) că *acest cas*, nu este din cele prevăzute de lege cu drept de apel;

d) că deci sentința tribunalului este executorie, fără altă cale de reformare în afară de aceia a recursului.

În contra acestei soluțiuni, ne permitem a opune :

Că dacă în speță ar fi vorba de o acțiune dată în materie de faliment, de sigur apelul nu ar fi admisibil.

Deși în această privință decisiunea atacată nu lămurește dacă terțul când a pornit acțiunea, erea sau nu concordatul omologat, totuș suntem înclinați a crede că acțiunea sa a fost pornită mai nainte, căci prin omologare nu numai funcțiunile sindicului, dar însăș starea de faliment încetează, și deci nu putea naște confusiunea că o atare acțiune face parte tot din procedura falimentară (art. 860 C. com.).

Între densus dar, acceptant al unui concordat neomologat, și sindic, nu exista și nu putea să existe nici un fel de legământ juridic, precum nu exista nici față de Stat, singurul direct interesat, căci în definitiv cererea acestuî terțiu erea îndreptată contra Statului spre a se vedea redus venitul legalmente datorit lui, din o avere ce privea alte persoane, al căror mandatar judiciar erea însăș sindicul (Vidari IX, n. 9053 urm.).

Dacă totuș tribunalul a găsit de cuviință a admite această reducere, după cererea aceluî terțiu fără nici o calitate, el a lucrat credem noi, fără competență și în afară de procedura regulată a falimentului ast-fel cum este organizată în lege, căci dacă această cotă erea definitiv fixată și nu mai putea fi schimbată de tribunal după cererea falitului sau a creditorilor săi (art. 969 citat în decisiunea Curții), cu atât mai puțin ea nu putea fi redusă după cererea făcută de o persoană străină și în afară cu totul de operațiunile falimentului.

Curtea prin urmare întrebunțează un termen inpropriu, când în loc de *iregularitate* vorbește despre o *regulare* a cotei, mai ales când însăș Curtea constată ceva mai sus, că nu despre o *rênduire*, ci despre o *reducere* de cotă este vorba.

Dar, această reducere, să cere de un terțiu în speranța unui concordat neomologat și în propriul său avantaju, ea nu are nimic a face cu însăș procedura falimentară.

Este deci cestiune aci de *confirmarea* unui drept ce se pretinde de un terțiu pe cale ordi-

nară și principală în afară cu totul de procedura unitară a jurisdicțiunei falimentare, care fiind o executare generală și unică asupra tuturilor bunurilor debitorului falit, implică în sine competența unei singure și unice jurisdicțiuni, conform art. 698 combinat cu 944 din C. com. (Vidari, VIII, n. 7695 și IX, n. 9104).

Dacă speța noastră nu e prevăzută cu apel în Codul comercial, aceasta nu însemnează nimic, de oare-ce după noi, însăși acțiunea erea în principiu inadmisibilă și nu putea fi prevăzută sau coprinsă în materia falimentară.

Dacă dar tribunalul a judecat, fără temeii, o acțiune în care un terțiu străin de faliment și de sindicat, se plângea de un act administrativ ce nu îl privește nimic, credem că prin aceasta nu se putea suprima mijlocul ce îi mai rămânea Statului său sindicului, de a apela o asemenea hotărîre conform dreptului comun, pentru ca în apel să se constate dacă tribunalul nu a depășit atribuțiunile sale, în loc de a se confirma pur și simplu această sentință, prin denegarea dreptului de apel.

Ceia ce în speța erea executor și neclintit, nu erea sentința în reducere dată de tribunal și care scotea pe Stat în deficit, ci inventarul și cota lui definitiv, irevocabil fixată pe calea legală de către sindic, sub supravegherea tribunalului și direcțiunea judelei comisar (art. 726 și 739 C. com.).

Eată singurile autorități din preună cu Ministerul Justiției, în drept a pipăi legitimitatea cotei fixate, și e de nădăjduit că soluțiunea pronunțată de tribunalul Dorohoi și confirmată prin decisiunea ce am analizat nu vor face jurisprudență, căci prin aceasta s'ar înlătura în practică ori-ce posibilitate de administrațiune a falimentelor, s'ar crea un nou mijloc de amănare interesată a concordatelor și s'ar periclita siguranța de restituire a avansurilor ce Statul e nevoit să dea sindicatelor, spre regulata lor funcționare în interesul tuturilor.

Gr. Maniu

fost Judecător Sindic pe lângă Trib. Ilfov, secția comercială.

Tribunalul județului Tecuci | Tribunal du district de Tecuci
14 Decembre 1900 | 14 Decembre 1900

Președenția D-lui D. A. Donici, Președ. | Présidence de M. A. Donici, Président
Frații Anastasiu cu Academia Română pentru revendicarea averii defunctului Tache Anastasiu | Les frères Anastasiu contre l'Académie Roumaine. Revendication de la succession de feu Také Anastasiu

Afinitate. — Definițiune. — Când încetează? — Art. 143, 144 C. civ. 274 Pr. civ. | Alliance. — Définition. — Quand prend-elle fin? — Art. 143 et 144 du Code civil (161, 162, français) 274 du Code procédure civile (378 français).

Legatar particular. — Dacă poate fi ascultat ca martor. — Art. 191 și 193 Pr. civ. | Légataire particulier. — S'il peut être entendu comme témoin. — Art. 191 et 193 du Code de proc. civ. (188, 190 proc. genevoise).

1) Afinitatea e o legătură juridică produsă de căsătorie între unul din soți și rudele celui-lalt și această legătură încetează prin desfacerea căsătoriei în cazul când din căsătorie n'au rezultat copii cari să o poată continua. | 1) L'alliance est un vinculum juris né, par suite du mariage, entre l'un des conjoints et les parents de l'autre. En l'absence d'enfants qui puissent le continuer, ce lieu de droit prend fin à la dissolution du mariage.

2) Legatarul particular poate fi ascultat ca martor căci nicăeri legea nu oprește aceasta, rămânând la aprecierea judecătorului veracitatea depozitiunei. | 2) Le légataire particulier peut être entendu comme témoin; la loi ne s'y oppose pas; mais les juges sont souverains à apprécier la véracité de la déposition d'un tel témoin.

Tribunalul,

Având în vedere că Academia Română prin avocații săi V. Lascăr și C. Cociaș, s'au opus astăzi în instanță de a fi ascultată ca martoră d-na Elena Tache Anastasiu, propusă de reclamanți, pentru următoarele 2 motive: 1) că această martoră este în legătură de afinitate cu reclamanții Iancu și Alecu Anastasiu, în gradul al II-lea și prin urmare intră în prohibițiunile prevăzute de art. 191 Procedura civilă; și 2) că această martoră este interesată în cauză;

Având în vedere că, în ceia-ce privește primul motiv de afinitate, este stabilit și recunoscut în fapt că martora Elena Anastasiu, a fost soția legitimă a defunctului Tache Anastasiu, frate cu reclamanții, și că din această căsătorie n'au rezultat copii;

Având în vedere că cestiunea de resolyat este de a se ști dacă prin desfacerea căsătoriei să desface și cea legatură de afinitate pe care o producea;

Că această cestiune este cotroversată în doctrina și jurisprudența francesă, și prin urmare, cestiunea este discutată și în legislațiunea noastră, care este tradusă după cea francesă;

Că, în fine, cestiunea este cu atât mai mult discutată în cazul când nu rămân copii din căsătorie;

Considerând că nici un text de lege nu ne definește ce este afinitatea, nu ne arată nici modul cum se formează, nici cum încetează;

Că afinitatea fiind cea legătură juridică produsă prin căsătorie, între unul din soți și rudele celui-lalt soț și, că, în specie, încetând din viață Tache Anastasiu, soțul martorei Elena Anastasiu, și desfăcându-se astfel căsătoria, fără ca să fi rămas copii, s'ar putea deduce a priori că încetând cea legătură care producea afinitatea, prin aceasta a încetat de a mai exista și această afinitate;

Considerând că din tăcerea legii asupra afinității, nu putem deduce juridicamente, că voința legiuitorului ar fi ca ea să subsiste la infinit, ori-ce eveniment ar surveni în timpul căsătoriei;

Cum-că afinitatea încetează prin desfacerea căsătoriei, în cazul când nu sunt copii, cum este în specie, aceasta o putem deduce din următoarele texte de lege;

1) Din dispozițiunile art. 274 Procedura civilă, unde

în materie de recusare, după ce legiuitorul stabilește principiul prin al. II, că judecătorul poate fi recusat de partea adversă, când va fi rudă sau afin al părților sau al uneia din ele, până la al 4-lea grad inclusiv, vine apoi prin aliniatul al 3-lea și face distincțiunea următoare: dacă femeia judecătorului este afină a uneia din părți, până la gradul mai sus arătat, în cas când femeia va fi în viață și nedespărțită, sau dacă fiind încetată din viață or despărțită se află copii dintr'însa; că, prin urmare de aci nu putem deduce de cât că legiuitorul a înțeles că atunci când soțul a încetat din viață și nu sunt copii care să întreție și să conserve afinitatea este presupusă stinsă și desfăcută împreună cu căsătoria care a produs'o;

Din dispozițiunile art. 188 Cod civil singurul articol în care se vorbește de obligațiunile ce isvorăște prin afinitate, și din care se vede că, în ochii legiuitorului, soțul rămas văduv și fără copii, numai are niți o legătură cu familia soțului încetat din viață, de oare-ce prin acest articol se dispune că obligațiunea de a procura alimente socrului și soacrei, încetează, când acel din soți care producea afinitatea și copii născuți din căsătoria sa cu cel'alt soț au murit;

Că, prin urmare din aceste principii stabilite de legiuitor, suntem conduși a deduce că voința sa este ca afinitatea să înceteze de a mai exista, când încetează și căsătoria care a produs'o și nu sunt copii care să o poată continua. (Theophile Huc, «Com. du Code civil», t. II No. 202);

Având în vedere că, în zadar am căuta să găsim o dovadă în susținerea părerei contrare din dispozițiunile articolelor 142 și 143 Codicele civil, de oare-ce dispozițiunile acestor articole sunt basate pe o altă ordine de idei, și, după cum se exprimă Codicele Calimach, *pe cinslea și buna cuviință pentru nuntă*, și pentru care legiuitorul nostru a fost mai exigent, căci copiind exact articolele corespunzătoare din codicele frances (art. 161 și 162 Cod Napoleon) a mai făcut și următoarea adăogire: *fără deosebirea înruderii de legiuitorul său nelegiuitorul însoțire*.

Ast-fel că din aceste dispozițiuni, nu știm cum am putea găsi o dovadă că legiuitorul ar fi voit să mențină, pentru perpetuitate, acea legătură de afinitate și care nu este de cât efectul unei cauze care a încetat de a mai exista;

Pentru aceste considerante, admitem că ne mai existând acea legătură de afinitate între martora Elena Anastasiu și reclamanții din proces, prin urmare, din acest punct de vedere, dânsa este capabilă de a fi ascultată ca martoră;

Având în vedere că al II-lea motiv, de a nu se asculta în cauză martora Elena Anastasiu, este că dânsa ar fi interesată în cauză, și acest interes se deduce din faptul că este legatară prin testamentul ce se invoacă de reclamanți ca făcut în favoarea lor;

Având în vedere că, în fapt, se stabilește că martora Elena Anastasiu, invocată de reclamanți, este legatară particulară, atât în baza testamentului invocat de reclamanți cât și în baza căruia Academia Română stăpânește averea;

Considerând că legiuitorul prin art. 191 Pr. civilă a

enumărat casurile în cari un martor poate fi oprit de a depune, și în aceste cazuri nu intră și acela că ar exista oare-care motive de a se îndoii de veracitatea unui martor;

Că aceasta se deduce din dispozițiunile art. 193 Pr. civilă, și după care ori-ce alte persoane, afară de acele prevăzute prin excluderea peremptorie în cazurile enunțiate de art. 191, pot fi ascultate ca martori, căci judecătorii sunt suverani în aplicarea veracității.

Prin urmare și acest motiv de a se exclude martora Elena Anastasiu, urmează a se respinge.

(ss) D. A. Donici, G. Racoviță, G. Lambrior.

CRONICĂ LEGISLATIVĂ

De mult se agita în Franția, cestiunea secretului citațiunilor.— Modul de a anunța pe cine-va că e chemat în judecată, sau că i se face o poprire, ori de a se presenta ca martor înaintea judelei de instrucție, etc., etc. da naștere la diferite neajunsuri pentru cel chemat, mai cu seamă în cazurile când nu se găsea acasă și trebuia să se lase citația în mâna unei rude, unui vecin și mai cu osebite portarului (le concierge). În cazul acesta nimic pe lume nu putea împedica curiozitatea atât de cunoscută a portarilor sau portăreselor din Franția și atunci nu numai toată casa, dar tot cartierul știa că cutare domn sau doamnă e chemat în judecată pentru cutare sau cutare afacere. Și cum de regulă totul se exagerează și se falsifică trecând din gură în gură, cel chemat în judecată sau ca martor se vedea acusat dacă nu de o crimă dar de cele mai multe ori ca fiind amestecat într'o afacere scabroasă.

Iată în adevăr, cum se exprimă *D. Charles Cezar Bru* profesor la facultatea de drept din *Aix-Marseille*, care comentează tratatul de procedură civilă al defunctului Garsonnet.

«Vechiul art. 68 din codul de procedură a fost redactat pentru un alt timp sau mai bine, pentru un alt mod de a trăi. Legiuitorul presupunea atunci că fie-care cetățian are o casă a lui proprie sau are împrejurul lui numai familia, servitorii și câți-va vecini. Nu cunoascea *imensele cazarmă* ale orașelor mari de astăzi unde vecini din același etagiu nu numai că nu se cunosc dar fug unul de altul. Cunoascea și mai puțin încă, influența importantă și periculoasă a acestui personaj parisian numit «de concierge». Aceasta a necesitat modificarea art. 68 din pr. civ francesă.

Iată acum și legea din 15 Februarie 1899 privitoare la secretul actelor comunicate de către portărel. Legea propusă de D. Gamard în anul 1897 în cameră.

Art. 1. Art. 68 C. pr. civ. se modifică după cum urmează:

Când copia va fi dată altei persoane de cât părții însăși sau Procurorului Republicei, ea va fi lăsată în plic închis ne purtând altă indicațiune pe o parte de cât numele și locuința părții, iar pe partea cea-l'altă pecetea portărelului pusă pe închizătura plicului.

Art. 2. Un regulament de administrație publică etc.

Restul legii nu ne mai interesează. Principiul se găsește în art. I și credem că ar forma una din dispozițiile necesare și la noi, când se va modifica legea de procedură civilă, de și nu suferim de flagelul portarilor.